

SVATÁ HORA

ČÍSLO 6 • 2008

Rozhovor s litoměřickým biskupem Janem Baxantem II.

Duchovní hudba v bazilice

Svatohorský Kalendář akcí

Rorate či nerorate?

Dobrá kniha - Útěk do Egypta přes Království české

Když Bůh nevyslyší

OBSAH

Úvodník

Pohádka nejen pro děti **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Janem Baxantem II. **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **12**

Opravy na Svaté Hoře **13**

Dary pro Svatou Horu
prostřednictvím platebních karet **14**

Duchovní hudba v bazilice **15**

Svatohorský Kalendář akcí **16**

Památka živých **16**

Roráte či neroráte? **17**

Spiritualita

Dobrá kniha – Útěk do Egypta
přes Království české **19**

Rozjímavá modlitba v praxi II. –
Když Bůh nevyslyší **22**

Informace

Exercicie, poutě, bohoslužby **24**

Fotografie na titulní straně časopisu:

P. Stanislav Příbyl
při štědrovečerní mši svaté,
24. prosince 2007

Fotografie v časopise: Stanislav Příbyl, Jan Traxler,
Miroslav Zelenka a archiv Svaté Hory

Pohádka nejen pro děti

„Tak, děti, pojďme dnes vytvořit jednoduchý kalendář,“ zahájila hodinu paní učitelka. „To bude zas otrava, kreslení nesnáším“, šeptal někdo sousedovi. „Sím, pojďme si radši hrát s panenkami,“ řekla nějaká holčička. „Ne, děti, budeme malovat.“

Před každým, ať chtěl, nebo ne, objevila se čtvrtka posetá prázdnými čtverci. Na druhé zase byla namalována okénka se záclonkami. „Záclonky jak pro panenky,“ šeptal někdo. „Každý můžete vymyslet spoustu věcí, které byste si přáli, a namalujete každou z nich do jednoho čtverce. Pak přes ně nalepíte okénka se záclonami. Bude to takový náš adventní kalendář. I když nám asi vydrží mnohem déle. Každý den všichni společně otevřeme okénko u některého kalendáře a budeme se snažit splnit přání tomu, kdo je tam namaloval.“ „Sím, a co když si přeju něco, co neumím nakreslit?“ ptala se holčička. Paní učitelka se jen usmívala.

Po obědě se všichni už natěšené srotili kolem stěny poseté kalendáři. Na jednom z nich otevřeli první okénko. Všichni užasli a lekli se současně: Byla tam namalovaná velká plachetnice na moři. „Jak ale splníme tohle přání?“ šuškali si mezi sebou. „Já znám krásnou pohádku o právě takové lodi,“ řekla holčička. Začala vyprávět, a ostatní, protože psát ještě neuměli, kreslili všichni to, co slyšeli na jeden velký papír. Když pak Ondra, kterému patřila loď v kalendáři, dostal svítek papíru s namalovanou pohádkou, netvářil se příliš šťastně. A tak i ostatní děti odešli domů pomalu a trochu smutně.

Večer maminka chtěla vědět, proč její synek málo večerel a co že je to na tom stočeném výkrese. Nerad, ale musel v postýlce vypravovat o tom, jak dělali kalendáře a jakou pohádku mu nakreslili všichni ostatní, protože loď na moři mu dát neuměli. Ani nedopověděl a usnul. Ve snu se plavil na krásné velké lodi jako v té nakreslené pohádce.

Když se už usměvavý ráno probudil, ani nedopil kakao, a běžel všem kamarádům vyprávět, jak mu pomohli splnit jeho přání: „Opravdu jsem na ní plul!“ jásal přes hlavy všech v mateřince. Ani si nevšimli, jak vešla paní učitelka. Zpozorovala jejich nadšení a zaslechla i kousky hovoru. „Ano děti, když se máte rády, to se pak dějí i zázraky,“ řekla. A šli zase ke stěně s kalendáři.

Pavel Šmolík

Smyslem vánočních svátků není nic jiného než nás stále znovu vyvádět ze zapomnětlivosti a tmy našich všedních dní, ukazovat nám znovu Boží stopy, které jsou jednou provždy vtisknuty do dějin, aby se naše srdce znovu obnovilo, abychom Boží stopy viděli a nechali si jimi ukazovat cestu.

Joseph Ratzinger – Benedikt XVI. (1990)

Radostné Vánoce i nadcházející nový rok, pramenící z vědomí, že víme kudy a kam se v životě dát, Vám přejí

redemptoristé ze Svaté Hory se svými spolupracovníky

Podívám-li se z okna své rezidence, vidím úžasné možnosti a příležitosti

V sobotu 22. listopadu 2008 byl v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích vysvěcen na biskupa Mons. Jan Baxant. Několik dní po jeho jmenování jsme si ještě v Českých Budějovicích povídali o jeho životě i o lidech, s nimiž se setkal. Náš rozhovor jsme v minulém čísle časopisu přerušili v okamžiku jeho vysvěcení na kněze roku 1973. Nyní v totéž okamžiku jeho života vyprávění pokračuje...

Pane biskupe, byl jste vysvěcen na kněze a ustanoven na první místo. Říká se, že první štace je od Pána Boha...

Ano, od Pána Boha. A to byl Kolín nad Labem! Tam jsem byl kaplanem, ale měl jsem sám jednu farnost, a sice Novou Ves u Kolína. Tam jsem byl samostatným administrátorem, excurrento. Kolín, moje kaplanská léta, to bylo skutečně od Pána Boha, protože tam byl pan děkan Pravoslav Hájek, který mě měl hrozně rád a který pro mě byl otcem, učitelem, rádcem, bratrem. A já jsem od té doby, zvláště když jsem potom byl představeným v semináři nebo i teď jako generální vikář,

vždycky říkal: „Když se mladý kněz dostane za kaplana k výbornému knězi, tak to je nad všechna školení, nad všechny postgraduály, nad všechno doškolování.“ V Kolíně jsem se měl moc dobře.

Jezdil jste v té době autem?

Kdepak!

Chodil jste snad pěšky nebo jezdil vlakem?

Zkusil jsem všechno. Začínal jsem pěšky, z Kolína do té Nové Vsi je to asi pět kilometrů. Potom jsem jezdil vlakem. Později mně jedna paní dala kolo. To kolo jsem potom dal jednomu ministrantovi, protože mně druzí lidé dali ojetého pionýra. A po dvou letech jsme se složili - pan děkan Hájek, pan biskup Tomášek a já jsem také přidal, každý dvacet tisíc, a koupili jsme auto. Tak jsem měl první auto.

Jaké auto?

Byla to bílá Škoda. Pro mě to tehdy bylo jak Mercedes.

Pár měsíců nato jste byl přeložen do Bystřice u Benešova, že?

Potom přišla Bystřice, v sedmdesátém pátém, od 1. listopadu. Tam jsem pobyl přes sedm let a tam se mnou byla také maminka. To byl ráj na zemi. Úžasné! Výborní lidé, šli mi tak na ruku, tak mi pomáhali. Opravili jsme spolu bystřický kostel. Já jsem s nimi normálně pracoval, maminka dělala svačiny, obědy jsme si nosili z hospody U Hlaváčků... Krásné to bylo.

V té době jste se seznámil s P. Janem Lebedou, pozdějším generálním vikářem a biskupem. Jak se to přihodilo?

Jednoho dne v Bystřici někdo zvonil. Šel jsem otevřít a ve dveřích stál, ještě s někým, takový menší pán a já jsem si říkal: „Já toho pána odněkud znám.“ On říkal: „No, já jsem Lebeda.“ Já jsem si říkal: No, Lebeda, to bylo povědomé jméno, protože jsem četl různé věci od Lebedy, ano, Lebeda. A také mi vyprávěl pan děkan Hájek v Kolíně, že Lebeda byl také spirituálem v semináři. Tak jsem ho pozval a on šel dál a říkal mně: „Páter, já vás už znám velmi dlouho. Já znám i vašeho bratra, znám také vaši maminku. Já jsem totiž jezdil se svou maminkou do Karlových Varů, a já vás znám jako malé kluky. My jsme tam jezdili na léčení.“ To bylo moje první osobní setkání s P. Lebedou.

P. Jan Lebeda, pozdější kanovník, personální referent pana biskupa Tomáška, světicí biskup pražský, mě, ale především bratra Pavla, měl mimořádně rád. My jsme rozuměli jemu a on rozuměl nám. Někdy nás třeba zavolał, že by s námi potřeboval mluvit, tak jsme k němu šli na Hradčany. Hodiny a hodiny jsme u něho

byli, v jeho bytě nebo v jeho kanceláři na Arcibiskupství. A on nám vykládal celé hodiny všechno možné. Nás to strašně zajímalo. Ať to bylo ze světa básníků nebo českých dějin. Jednou nám řekl: „Nemohli bychom si udělat výlet?“ Byli jsme šťastní a říkali jsme: „No, samozřejmě!“ A tak první automobilový výlet s biskupem Lebedou byl, že jsme jeli do litoměřické diecéze, do Českého středohoří, na určitá místa. Já jsem vůbec to České středohoří, ač jsem studoval v Litoměřicích, neznal, protože jsme se nikam moc nedostali. Žasl jsem, jak krásná je to zem. On tam měl své známé kněze na jednotlivých farách. Navštívili jsme tedy asi tři ty jeho známé faráře. Vůbec nevím, kde to bylo, ale vím, že to bylo v těch nádherných horách.

Jaká byl pan biskup Lebeda osobnost?

Pan biskup Lebeda byl skutečně mimořádná osobnost a je to bohužel nepochopená osobnost. Ale asi to tak bývá... On se nikdy nedral do popředí, nestál o nějakou chválu nebo veřejné uznání. Jednou jsem ho potkal na Hradčanském náměstí, šel pěšky po Nových zámeckých schodech. Říkal: „Á, pozdrav Pán Bůh. Právě jdu od církevního tajemníka. Od včerejška jsem nic nejedl, aby to dobře dopadlo.“ A já jsem si tehdy uvědomil: tak to je člověk, který v postech a modlitbách vyjednává za kněze, v jejich prospěch. O tom nikdo nevěděl, a já se to dověděl jenom proto, že jsme se tak znali.

Byl pokračovatelem biskupa Antonína Podlahy a chtěl naplnit jeho odkaz.

Škoda, že takoví velikáni v té naší hektické době úplně zapadli.

Ale to třeba zapadli teď, momentálně. Znáám několik lidí, kteří na něho neustále pamatují, vzpomínají, žijí z jeho myšlenek. Takový člověk, významných kvalit, nemusí být pochopen všemi a hned.

Po Bystřici následovaly Holešovice. Jak jste se tam dostal?

Do Bystřice za mnou roku 1983 přijel kanovník Lebeda, personální referent pana kardinála Tomáška, a říkal mi: „Páter, pan kardinál Tomášek by vás prosil, abyste nastoupil do Holešovic. Je tam ale velmi choulostivá situace. Pan farář Fiala je těžce nemocný a teď chtějí vzít státní souhlas panu kaplanu Kohlíčkovi. Pan biskup Tomášek vás prosí a žádá, abyste tam nastoupil jako administrátor.“ Já jsem Lebedovi namítal: „Ale, pane kanovníku, to nemůže politicky projít, protože já sice nevím, že bych udělal nějaký průšvih, ale já nemůžu přece v Praze dostat státní souhlas. A navíc, já asi pro to nemám schopnosti.“ A pan kanovník Lebeda říkal: „No, o tom naštěstí vy nemusíte rozhodovat, ale upozorňuji vás na jiné nebezpečí, upozorňuji vás na to, že to bude velmi choulostivá situace, protože když tam nastoupíte, tak tam budete sám. Nebudete tam mít kaplana ani faráře. Budete tam jako šéf, ale nastoupíte tam po P. Kohlíčkovi, kterého všichni mají rádi. A budete možná třeba někým osočen, že jste nějakým politickým vyvolencem.“ Já jsem říkal: „No, to máte pravdu. Ale chce to skutečně pan kardinál Tomášek?“ „Ano.“ Já na to: „Tak jestli to chce pan kardinál Tomášek, tak já to přijímám.“ Tak se stalo, že jsem se dostal do Prahy, do Holešovic, a ten státní souhlas jsem skutečně dostal, ač se tomu mnozí velmi divili. A já také.

Jaké byly v Holešovicích začátky?

Začátky byly napínavé. Ale brzy se všechno obrátilo v dobré a já jsem tam byl nesmírně rád. Také asi proto, že já mám rád dětičky a tam bylo u svatého Klimenta

ta pořád spousta dětí, i když to bylo pro mě náročné, protože jsem nebyl zvyklý vyučovat takové množství dětí. Učil jsem vždycky náboženství, pravidelně, každý rok jsem učil náboženství, ale ta přítomnost tolika dětí, tam to byly stovky dětí, sto dětí při mši každou neděli, tak ta mě vždycky velmi rozradostněla. Děti mě měly rády a rodiny také. Děti chodily ke svatě zpovědi, pravidelně čtyřikrát ročně jsme dělali dětskou svatou zpověď u svatého Klimenta. Chodily na ni celé rodiny, přivedly všechny děti i malilinké dětičky, které ještě ke zpovědi nechodily. Já jsem je, když jsem zpovídal v otevřené zpovědnici, zavolal a říkal jsem jim: „Pojď, popovídáme si.“ Dítě bylo celé šťastné, že také může jít, a popovídali jsme si. A já jsem kolikrát poznal, že i to malinké děťátko už ví, že něco udělalo, co nemělo udělat, a už poznalo, že se něco stalo, že to bylo hezké a dobré. Takže nebyla to zpověď, já jsem dal požehnání tomu dítěti, ale chtěl jsem je takto nenásilným způsobem prostě vpravovat potom do té pravidelné praxe přijímání svátosti smíření, dříve než dorostou.

A myslíte, že na vztah k dětem musí mít člověk dar?

Nevím.

Nebo to dokáže každý kněz, když se bude snažit?

Nevím, nejsem znalec této problematiky. Ale je pravda, že jsem měl k dětem kupodivu vždycky blízko a ony ke mně také. A znám některé kněze, kteří říkají, že to s dětmi neumí. Já to také neuměl, ale tam asi jde o něco jiného, než umět nebo neumět, jde o to mít je rád nebo nemít...

Možná hraje svou roli i to, že jste vyrůstal ve velké rodině ...

I to možná, ano. Mě děti nikdy v kostele neotravovaly. Já jsem je vždycky rád viděl. Samozřejmě, že my jako malé děti jsme museli v kostele být ukázněni. To někdy dneska rodičům chybí. Říkám jim, že děti musí být před bohoslužbou nebo doma trošku poučeny, že si v kostele nemohou dovolit úplně všechno. Když dítě „zlobí v kostele“ v rámci únosnosti, tak to jde, ale když moc dovádí a rodiče je nechají, tak to není správné. Potom musím rodičům něco říct.

Další štací byl seminář v roce 1990. Jak se přestupovalo z Holešovic do Dejvic?

Přestupovalo se velmi rychle, protože pan biskup Lebeda mě zavolal: „Páter, pan kardinál Tomášek do nového semináře jmenoval rektorem P. Pilíka a za vicerektora jmenoval vás. A je potřeba okamžitě se ujmout té funkce, protože čas kvačí, a je potřeba přestěhovat litoměřický seminář do Prahy.“

To bylo o prázdninách?

Ne, to bylo někdy v květnu 1990 a od nového školního roku se mělo už učit. Tehdy jsem měl velkou pomoc ve Františku Koutném, tehdejší vicerektorovi litoměřického semináře. On s několika bohoslovci zorganizoval stěhování v Litoměřicích, přivezlo se to do Prahy a tady jsem zase já obstaral lidi z holešovické farnosti a P. Pilík z karlínské farnosti a věci se vykládaly. Bylo to obrovské množství nákladních aut, převážely se knihy i běžné věci potřebné pro chod semináře v Praze.

Seminář byl oficiálně místem, odkud se redigoval časopis „Otázky míru a socialismu“, ale ve skutečnosti to byla komunistická centrála. Jaké to bylo vstoupit poprvé do té nepřátelské budovy?

Já jsem tam vstupoval s úžasnou zvědavostí. Bylo to dobrodružství.

Byl jste u předání budovy?

Předání se stále oddalovalo. Oni to nechtěli předat. Každým dnem to protahovali, protahovali, protahovali. A když, tak vždycky třeba po části, třeba kousek chodby, tam byly takové dveře, vždycky na konci jedné chodby: „Po ty dveře vám to předáme.“ A pak třeba za týden další, nebo další za tři dny, další kousek, opatrně.

Čili zametali stopy...

V každé místnosti byla hromada vysypaných komunistických knih, všechno dohromady. Tenkrát mi velmi pomohl Igor Němec, pozdější ministr, a pan Karel Ksandr. Igor, můj farník, byl v té době poslancem ve Federálním shromáždění a pan Ksandr je dnes významným památkářem. Ten byl, myslím, v České národní radě. Oba dva za mnou přišli a říkali: „Otče, nechcete pomoci s tím seminářem?“ Já jsem říkal: „Ano.“ „No, tak my to dáme do Parlamentu.“ Takže Igor a ten pan Ksandr, samozřejmě asi nebyli těmi jedinými, protože na úřadech vyjednávali pan biskup Liška a pan doktor Matějka, ale oni tomu pomohli, že kupodivu po nějaké jejich intervenci to předávání najednou šlo jako po másle.

Ale, přece jenom byly různé trampoty. Jednoho dne, kdy to opět vážlo, jsem si řekl: „Já tam už budu i spát, protože, když tam nebudeme spát, tak to pořád bude takové neurčitě.“ Tak jsem šel do vrátnice, tam seděli dva komunisti, a řekl jsem jim: „Pánové, tak, dejte mi od té a té místnosti klíč, já se tam ubytuji.“ „Cože, pane vicerektore? Vy se tam chcete ubytovat? To vám neradíme, pamatujte na to, že byste se nemusel probudit.“ Já na to: „No, tak to je blbý, tak se holt neprobudím, ale já tam budu spát.“ Spal jsem tam a ráno jsem se probudil. Pak už to šlo ráz na ráz.

Co pro vás znamenalo být představeným v semináři, ať vicerektorem nebo rektorem?

Znamenalo to pro mě velmi mnoho. Už proto, že nic takového podobného jsem ještě nikdy neokusil. Tak byl jsem farářem, ale abych byl představeným v nějaké církevní instituci, to jsem ještě nikdy nezakusil. Tehdy jsem se pochopitelně srovnával s těmi našimi představenými, které jsme měli kdysi v Litoměřicích. Říkal jsem si: „Já, přece se nemohu přirovnávat k tamtomu, k tamtomu nebo k tamtomu.“ A tak jsem si pořád říkal: Non sum dignus. Ale s P. Pilíkem se velmi dobře spolupracovalo. On mně dával široké pravomoci. On mě měl rád a velmi mi důvěřoval. Znali jsme se už z dřívějších let, protože on byl farářem v Karlíně a já byl farářem u svatého Antonína, bylo to jen přes Vltavu. Takže jsme se snažili oba dva. Zpočátku to bylo těžké, ale pak to už šlo.

A jaké to je mít vlastně kněze z půlky Čech za své žáky?

To je velmi krásné. Když jsem byl v semináři, tak jsem si tyto důsledky neuvědomoval. Až teprve teď si uvědomuji, že znám tolik kněží v různých diecézích. To je pro mě velmi příjemné zjištění.

V semináři jste byl sedm let.

Sedm a něco.

Co bylo nejkrásnější, na co nejraději vzpomínáte?

Nejkrásnější okamžiky byly vždycky ty, když jsem měl tu příležitost a na různých kněžských svěceních jsem představoval kandidáty a doporučoval je. Vždycky jsem je chtěl doporučit s naprostou upřímností, nejen proto, že se vyžaduje, aby je někdo biskupovi představil a podle obřadů je doporučil. Byl jsem vždycky rád, že je opravdu znám a že je mohu opravdu doporučit.

Jakými zásadami jste se řídil při vychovávání seminaristů?

Já jsem nikdy neměl žádné školení na to, jak se stát vicerektorem nebo rektorem. Teď je úplně jiná situace, jiná doba, všechno se to studuje. Já jsem postupoval podle toho, jak my sami jsme byli vychovávaní. Rodiče nám dopřávali mnoho svobody, ale žádali od nás zodpovědnost. Přesně tak jsem to chtěl dělat v semináři s bohoslovci. Chtěl jsem jim dopřát, pokud možno, co nejvíce svobody. Chtěl jsem jim důvěřovat. Ale žádal jsem i odpovědnost.

Vyplatilo se to?

Doufám, že ano.

Po sedmi letech jste přišel opět do Kolína. Jaké to je vracet se na místo činu, a z církevní instituce do farností?

Když jsem měl nastoupit do Kolína, tak mi zavolal pan biskup František Lobkowicz, protože jsme přátelé, a říkal mi: „Honzo, ale víš, že podruhé se do stejné řeky nevstupuje?“ Já jsem říkal: „Vím, Františku, ale mě tam posílá pan kardinál, tak já prostě jdu.“ On říkal: „No, to já vím, to je samozřejmé.“ Když jsem nastoupil podruhé do Kolína, nebyl jsem si jist, jestli si to na arcibiskupství všechno uvědomili. Ale asi ano. Když jsem tam nastupoval, tak to byla velmi zvláštní situace, ale velmi hezká, protože já jsem tam vlastně potkal lidi, které za mého kaplanství byly děti. Nyní už byli rodiče, měli svoje děti, už to byly rodiny. A ti tehdy mladí rodiče byli nyní babičky a dědečkové. Přišel jsem mezi známé lidi, po 24 letech.

Nepřišel jsem tam tak, jako přichází kněz někam na nové místo, úplně do neznámého prostředí. Bylo to prostředí mně důvěrně známé, jen jsme zestárli.

A když jste srovnával po těch čtyřiceti letech religiozitu, jak to vypadalo?

Když jsem byl v Kolíně jako kaplan, tak jsem byl přesvědčen, že Kolín vůbec není nějaká religiozně zanedbaná oblast. Tam bylo dost křesťanů. Bylo tam živé společenství. Když jsem však přišel jako farář, tak jsem pocítoval značný úbytek.

A potom přišel Týnský chrám. Čili také svým způsobem zpět na místo činu.

To bych si býval jako student nikdy nepomyslel, že bych někdy v Týnském chrámě byl farářem. A stalo se to. Když jsem nastoupil do Týnského chrámu po P. Vágnerovi, tak mi P. Reinsberg, který mi velmi přál, měl jsem u něho významnou protekci, řekl: „Milý Jene, abys věděl, tak to už je moje několikaleté přání, abys ty byl mým nástupcem.“ To mě velmi potěšilo a povzbudilo.

Ža vás se dokončovaly opravy Týnského chrámu, který byl pověstný tím, že měl památkově chráněné snad i lešení...

Ano. Prožil jsem tam ještě mnoho kontrolních dnů. Ale v zásadě to bylo hotové už za P. Vágnera.

Týn je farnost nefarnost. Žijí tam nějakí farníci?

Nežijí. Tam jsou jen úřady a hospody.

Jaký mají ke kostelu ti, co tam chodí, vztah?

Musíme rozlišovat dva kostely, které do farnosti patří. Tak něco jiného je kostel svatého Havla, něco jiného Týn. U svatého Havla byla spíše klientela P. Reinsberga, lidé velmi chytří, vzdělaní, intelektuálně zdatní, léta už zvyklí na P. Reinsberga, kvůli němu, a také kvůli jeho liturgii a kvůli jeho promluvám do svatého Havla chodící. A Týnský chrám, to je místo *sui generis*, to je prostě něco úplně zvláštního. To je kostel, do kterého vlastně, za mě, chodili většinou cizinci. Českých účastníků bohoslužeb bylo poskromnu. Týnský chrám za mě, nevím, jak teď, sloužil především pro cizince a oni tam rádi chodili.

Bohoslužby jste mival v češtině nebo v latině?

Latinu a češtinu jsem střídal a samozřejmě při každé nedělní bohoslužbě jsem musel nutně mluvit v několika jazycích, říci jednak pozdrav, přivítání, potom pár myšlenek z promluvy a nakonec něco na rozloučenou. Cizinci si toho velmi cenili. Později za mnou chodili a četli čtení v různých jazycích. Třeba jezdily zájezdy z Malty, průvodci věděli, že tam jsem, a tak za mnou vždycky přišli a řekli: „My budeme číst anglicky, italsky,“ a tak. S cizinci byla velmi krásná spolupráce.

U Týna jste se moc neohřál a přišly České Budějovice. Byl to pro vás blesk z čistého nebe?

Ano, blesk z čistého nebe.

Jak to bylo s „angažmá“ do Budějovic?

Jednoho dne mi zavolal pan biskup Paďour, s nímž se znám už ze semináře. Do telefonu mi říká: „Honzo, sháním generálního vikáře, a vybral jsem tebe. Šel bys?“ Já jsem říkal: „No, Jirko, to nezáleží na mně. Já jsem v pražské arcidiecezi, to

musíš projednat s panem kardinálem, s mým biskupem.“ „Jo, jo, jo, to já vím, to já vím,“ on na to. No, a tak po různých peripetiích jsem nakonec nastoupil od 1. ledna 2003 do Českých Budějovic. Na Silvestra jsem v Týnském chrámě odpoledne asi v půl čtvrté sloužil děkovnou mši, skončil jsem a řekl jsem: „Tak, moje misie tady končí.“ Lidé mi dali knihu, takovou tlustou, jmenuje se Praha. Sedl jsem do naloženého auta a večer asi v devět hodin jsem přijel do Českých Budějovic.

To byla asi velká škola být generálním vikářem...

Ano, to byla velká škola.

To se člověk otluče úplně všude...

Byla to „vysoká“ škola.

Na co vzpomínáte nejraději za těch necelých šest let?

Měl jsem smlouvu na pět let od pana kardinála, tedy byl jsem zapůjčen na pět let a po vypršení pěti let mi to pan kardinál prodloužil ještě o tři roky. Na co vzpomínám? Bylo toho všeho moc a moc. Ale vzpomínám nejraději na to, že jsem mohl snad něco udělat pro kněze ...

A teď další etapa života... Je to jako, když si člověk ráno člověk otevře okno a dívá se. Co před sebou vidíte?

Když pomyslně otevřu okno, tak před sebou vidím krásnou zem. Teď, když jsem přijel do Litoměřic, tak jsem žasl, jaké to město má úžasně panorama. Z rezidence jsem se díval do Polabské nížiny, ve které člověk vidí v dálce Říp, a tento obraz mám nyní pořád v hlavě. Podívám-li se pomyslně z okna rezidence litoměřického biskupa, vidím úžasně možnosti a příležitosti. Nevím, třeba jsem blázen nebo nějaký blouznivec, ale nějak se mi to spojuje dohromady – vidím úžasně možnosti, úžasně příležitosti v široším krásném světě.

A poslední otázka. Jaký máte vztah ke Svaté Hoře? A co byste řekl pěkného čtenářům časopisu a poutníkům na Svatou Horu?

Jako malé děti jsme nikdy na Svaté Hoře nebyli. Maminka, která především na nás křesťansky působila, nám o Panně Marii nikdy zvlášť nemluvila. Ale velmi často, ne-li denně, jsme se doma společně modlili růženec. A rádi. Já jsem vlastně celou dobu toužil podívat se na Svatou Horu. Pro mě Svatá Hora bylo něco jako jet do Říma, do Paříže nebo do Jeruzaléma.

Na Svatou Horu jsem se dostal poprvé v životě, až jsem byl jako novokněz v Kolíně. Jednou mě sem vzal pan děkan Hájek, protože věděl, že jsem na Svaté Hoře ještě nikdy nebyl. Můj první dojem ze Svaté Hory tehdy byl, že to je malé svaté město. A tento vztah ke Svaté Hoře jako k místu vzácnému a posvátnému mám dodnes. Kdykoliv na Svatou Horu jedu a kdykoliv mě tam pozveš, jsem moc rád. Jedu tam skutečně jako na svatou horu, na svaté místo, na posvátné místo, na posvátnou horu.

A všem milým přátelům, poutníkům na Svatou Horu a čtenářům tohoto krásného časopisu, skutečně krásného, na úrovni vedeného časopisu Svatá Hora, vzkazují, aby se drželi toho, koho se držela Panna Maria a koho se ona stále drží. My obvykle vidíme Pannu Marii, jak drží v náručí Ježíška. Ale je otázka, kdo koho drží a kdo koho podpírá. Tak bych všem přál, abychom jako Panna Maria se drželi Pána Ježíše, protože Pán Ježíš drží nás...

S Mons. Janem Baxantem hovořil P. Stanislav Příbyl.

Zprávy

ze Svaté Hory

- ☐ V pátek 3. října se konalo zasedání Nadačního fondu na Svatohorské schody a zvelebení okolí a později také výboru Matice Svatohorské.
- ☐ Ve dnech 3. - 5. října se v Exercičním domě na Svaté Hoře konalo setkání pastoračních asistentů, které vedl ředitel Pastoračního střediska v Praze P. Vladimír Málek
- ☐ V sobotu 4. října ve 12.00 hodin bylo oznámeno jmenování dosavadního českobudějovického generálního vikáře Mons. Jana Baxanta sídelním biskupem v Litoměřicích.
- ☐ V neděli 5. října v dopoledních hodinách zemřel v charitním domě na Moravci redemptorista P. Adolf Vateha ve věku 88 let. R.I.P.
- ☐ V neděli 12. října v 17.00 hodin se v bazilice konal koncert duchovní hudby na dvoje varhany v podání Pavla a Miloslavy Šmolíkových.
- ☐ V sobotu 18. října v 17.00 hodin byla mše svatá přenášena Radiem Proglas.
- ☐ O víkendu 24. - 26. října se na Svaté Hoře konalo setkání bohoslovců českobudějovické diecéze, jehož se účastnili oba budějovičtí biskupové - Jiří Paďour i Pavel Posád.
- ☐ Ve dnech 25. - 28. října byl Svatohorský chrámový sbor na soustředění v Kašperských Horách, kde se připravoval na provedení Thuriho Requiem a hudby o vánočních svátcích.
- ☐ V neděli 26. října v 9.00 hodin byla mše svatá přenášena Radiem Proglas.
- ☐ V neděli 26. října v 11.00 hodin byl hlavním celebrantem mše svatě biskup Pavel Posád.
- ☐ V neděli 2. listopadu v 9.00 hodin zaznělo při mši svatě Requiem Františka Xavera Thuriho, dirigované samotným autorem. Po mši svatě byla v Dušičkové kapli pobožnost za zemřelé.
- ☐ Ve dnech 9. - 15. listopadu se na Svaté Hoře konaly exercicie pro kněze, které vedl Mons. Michael Slavík, pražský generální vikář.
- ☐ V sobotu 15. listopadu v 18.00 hodin se konal koncert duchovní hudby, při němž v premiéře zazněla skladba „Stabat Mater“ Radka Rejška.

- ☐ Ve dnech 16. - 22. listopadu se konaly kněžské exercicie, které vedl P. František Hylmar, provinciál jezuitů.
- ☐ V sobotu 22. listopadu v 10.00 hodin byl v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích na biskupa vysvěcen a intronizován Mons. Jan Baxant, XX. biskup litoměřický. Vyprošujeme mu hojnost darů Ducha svatého.
- ☐ V pátek 28. listopadu v 11.00 hodin se konalo zasedání Nadačního fondu na Svatohorské schody a zvelebení okolí a v 16.30 hodin výboru Matice Svatohorské.
- ☐ V neděli 30. listopadu vyšel Kalendář akcí na Svaté Hoře na liturgický rok 2008/2009.
- ☐ Ve čtvrtek 4. prosince byl na příbramském Masarykově náměstí zahájen advent v Příbrami. Během programu hovořil také P. Stanislav Příbyl.
- ☐ V pátek 5. prosince bylo vydáno CD „Nové chórové varhany na Svaté Hoře“ (více na jiném místě časopisu).

Opravy na Svaté Hoře

■ V letošním roce pokračujeme v instalaci **kamerového systému** za 350.000,- Kč. Celková hodnota systému má dosáhnout necelých 3 milionů korun. Tato investice je dotována Ministerstvem kultury v rámci programu ochrany památkových objektů. My se na ní podílíme přibližně deseti procenty.

■ Na horním ambitu na západní straně **byly zrestaurovány tři sochy**. Jedná se o sochy dvou jezuitských mučedníků sv. Pavla Mikiho a Jakuba Kassaie a dále o sochu anděla s loutnou. Restaurátorské práce v hodnotě 135.000,- Kč byly hrazeny z Fondu obnovy památek Středočeského kraje.

■ Koncem roku 2008 probíhá **výměna oken** na probošství v hodnotě 2.500.000,- Kč. Okna budou replikou barokních oken. Jsou dvoukřídlá, nezávislá, zavírání je řešeno obrtlíky, nikoli klíčkou, která je až pozdějším vynálezem. Okna jsou dubová, se železným vynázezem. Jsou zasklena vakuovými dvouskly, přičemž vnější sklo je replikou starého ručně vyráběného skla. Akce je financována z prostředků Ministerstva financí a Ministerstva kultury.

■ Do budoucna uvažujeme o **generální rekonstrukci exteriéru Svaté Hory**. Podali jsme žádost o dotaci v projektu PZAD (Program záchrany architektonického dědictví). Oprava je rozvržena na deset let a vyčíslena na 104.600.000,- Kč. Není však zdaleka jasné, jak tuto astronomickou sumu získáme.

■ Další vizí je **rekonstrukce a případná přístavba Exercičního domu**. Ani zde se neobejdeme bez dotací. Rovněž tato akce by se pohybovala v řádech desítek milionů korun. Pracujeme na tom, abychom získali dotaci Evropské unie a další granty, které by zabezpečily důstojné ubytování, stravování a konání nejrůznějších akcí v Exercičním domě. Pro realizaci tohoto projektu již existuje předběžný investiční záměr. V srpnu nás navštívila komise České biskupské konference. V ideálním případě bychom mohli dostat z projektu EU „Sít klášterů“ až 70.000.000,- Kč.

Prosím Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram. Nyní můžete přispívat i prostřednictvím platební karty přes portál na www.svata-hora.cz.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. Stanislav Příbyl, CSSR

Možnost přispívat na údržbu a provoz Svaté Hory pomocí platebních karet

V úterý 21. října 2008 byla zpřístupněna možnost přispívat na údržbu a provoz Svaté Hory také prostřednictvím platebních karet.

Tato možnost byla zpřístupněna po dlouhodobém jednání s Českou spořitelnou, a. s., po testování bezpečnosti internetových stránek Svaté Hory a po dalších technických úpravách.

Možnost darovat určitou částku Svaté Hoře i tímto způsobem vychází z osvědčeného konceptu elektronické platby, s níž se setkáváme například v internetových obchodech. Po kliknutí na oranžový banner (barva podobná barvě jedné politické strany je skutečností čistě náhodnou) se zobrazí formulář, kde dárce zadá částku, měnu, zatrhne druh platební karty a uvede další údaje, které jsou k transakci nutné. Následně se zadané údaje znovu zobrazí, aby bylo možno opravit případné chyby. Po kliknutí na tlačítko "Informace jsou správné" je dárce přeměrován na On-line platební formulář České spořitelny, kde následně zadá číslo karty a kontrolní kód. Při platbě je rovněž generována informace o transakci a je zaslána na e-mail Svaté Hory.

Poutní místo Svatá Hora bez darů nemůže existovat. Chtěl bych na tomto místě poděkovat všem dárčům za péči o jejich poutní místo a požádat je, aby i nadále byli vůči Svaté Hoře štědrí. Nyní se k tomu nabízí nový, moderní, pohodlný a bezpečný způsob. Dary jsou odečitatelné od daňového základu. Za dobrodince se denně modlíme a každý pátek v 7.00 hodin je za ně obětována mše svatá.

P. Stanislav Přebyl, CSsR

Duchovní hudba

ve svatohorské bazilice na podzim a v zimě roku 2008

Kromě premiéry Stabat Mater proběhly nebo proběhnou v posledním čtvrtletí roku 2008 ještě další zajímavé hudebné podniky. Rád bych zdůraznil, že veškeré hudební produkce, ať už jako součást bohoslužeb (nerad slýchám spojení „hudba při mši“, protože ona hudba není jen pozlátkem, ale součástí slavené mše), nebo koncerty, jsou plánovány s vědomím, že hudba v chrámovém prostředí má zcela odlišnou funkci než hudba provozovaná v koncertních sálech. Jako důkaz mohou posloužit i dvě následující krátké noticky.

O vzpomínce na všechny věrné zemřelé bylo při mši svaté v 9 hodin provedeno Requiem Františka Xavera Thuriho. Svatohorský chrámový sbor a komorní orchestr řídil autor. Jména interpretů neuvádím ve snaze po plané slávě, ale s poukazem na to, že provedení takové náročné skladby v kvalitě, kterou si mešní liturgie zaslouží, je prací desítek hodin zkoušení a jednoho celého víkendu, stráveného na sborovém soustředění na Šumavě. A samozřejmě i určitý finanční obnos jako minimální odměna kvalitním orchestrálním hudebníkům.

Druhou podobně náročnou akcí bude, jako každoročně, hudba o (bohužel zpravidla velmi málo navštěvované) mši svaté v 9 hodin na Boží hod vánoční. Jako liturgická hudba k této slavnosti byla vybrána mše se sólovými varhanami rakouského skladatele Johanna Georga Zechnera.

Kompozice je především zvolena s ohledem na nové svatohorské varhany, které v ní budou opravdu plně využity. Skladba klade maximální nároky na sólistu i na nástroj. Mši vydalo jako první edici německé nakladatelství duchovní hudby Carus, díky němuž máme například k dispozici jediné vydání původní verze Rybovy České mše vánoční. Jaká ostuda, že její edice je poprvé realizována mimo území Čech.

Pro vánoční svátky připravuji rovněž orchestrální úpravy vánočních písní, aby i věřící měli možnost zúčastnit se hudby s doprovodem orchestru.

Možná mi vytknete, že vás nutím všimát si přespříliš hudby ve svatohorské bazilice na úkor jiných akcí. Prosim, odpusťte, upozorňuji vlastně jen na plody úsilí, jehož se na Svaté Hoře účastním. Kvalitní hudba je nutnou součástí slavení eucharistie a její zajištění není nijak snadnou záležitostí. Prosim vás tedy o modlitbu za naše snažení, případně o malý příspěvek na hrazení s hudbou spojených nákladů.

Pavel Šmolík

Svatohorský Kalendář akcí

Kalendář akcí na Svaté Hoře pro daný liturgický rok bývá velmi oblíbeným letáčkem, který si návštěvníci ze Svaté Hory rádi odnášejí. Letos před začátkem adventu byl vydán již pátým rokem.

Kalendář akcí obsahuje stručné informace o historii a současnosti poutního místa, dále přehled pravidelných bohoslužeb a kontakty na instituce, které mají co dočinění se Svatou Horou (farnost, redemptoristé, Matice Svatohorská, Nadační fond na svatohorské schody, Sacromontana, Svatohorský chrámový sbor, Exerciční dům). Uvnitř je pak vlastní „kalendář“, tedy přehled duchovních cvičení pořádaných Svatou Horou, slavností, poutí, významných dnů liturgického roku, kulturních akcí, koncertů a hudby při bohoslužbách pro nadcházející liturgický rok.

Na financování Kalendáře akcí se i v letošním roce podílely Pražská provincie redemptoristů a Matice Svatohorská. Kalendář akcí na liturgický rok 2008/2009 je k dispozici v předsíni baziliky, na požádání je možné jej zájemcům zaslat poštou.

Jana Hovorková

Památka živých

V současnosti bychom našli již jen velmi málo církevních slavností, které se nějakým viditelnějším způsobem promítají do života celé, dnes již ohledně víry a církevní praxe poměrně vlažné české společnosti. A pokud bychom je našli, jejich odraz v civilním světě je často odrazem pokřiveným. Zatímco však Vánoce se v průběhu času staly svátky čokoládových figurek a Velikonoce nazpět pohanskými slavnostmi jarní plodnosti, jedna nenápadná podzimní památka si stále poměrně dobře uchovává svůj původní význam – „dušičky“. Snad je to tím, že konec fyzického života, i když se snažíme jej ze své každodennosti vytěsnit, jak jen to lze, je neodbytným, neustále se nám připomínajícím vykřičníkem. Je jistě dobře, že cítíme povinnost zabývat se svým vztahem k zemřelým i po jejich smrti. Můžeme si navíc povšimnout, že i český název oné církevní příležitosti hovoří o „věrných zemřelých“, nikoli „mrtvých“, což nás může povzbudit, ať už tato formulace byla míněna tak nadějně, jak ji interpretují, či nikoli.

Nezbývá, než doufat, že obchodníci ještě velmi dlouhou dobu budou těžko hledat dušičkovou paralelu k vánočním a velikonočním čokoládovým figurkám...

Pavel Šmolík

RORÁTE ČI NERORÁTE

Často zmiňovanou a praktikovanou českou liturgickou zvláštností adventní doby jsou roráty. Pokud se však někoho zeptáte, co to ony roráty vlastně jsou, uslyšíte různé, většinou však poněkud nejisté odpovědi: „Jó, na ty babička chodívá s takovou tou svíčkou...“ – „Jasně, ty písně zpíváme přece z Kancionálu...“ – „To byla asi ta mše, jak se na ni všichni brodili už ve čtyři hodiny ráno sněhem, ne?“

Na všech odpovědích jako by bylo cosi správně, ale vlastně ani jedna z nich správná není. Dokonce ani mnou často a oblíbeně zmiňované požívání teplého piva, nezbytného pro přežití hlasivek kůrových zpěváků v krutém ranním chladu, není tou pravou definicí, která by roráty dobře charakterizovala. A tak se nabízí otázka, zda, účastníme-li se nějakých rorátů, „roráme“ či „neroráme“? Možnou odpověď bych rád předložil v následujícím článku. Jako hudební profesionál, nikoli však hudební vědec nebo historik liturgie, budu na následujících řádkách vycházet z informací, které jsem získal u svých povolanejších kolegů. Protože odpověď není snadná, mohu těm, kteří nechtějí číst komplikovaný text stati, doporučit, aby přeskočili na závěr článku, který je jeho krátkým souhrnem.

Roráty jako liturgie

Skutečná podstata rorátů vyrůstá ze dvou kořenů: jejich liturgické a hudební formy.

Z hlediska liturgie se zdají být pro roráty důležité dva fakty: V minulosti roráty slavili dříve patrně utrakvisté (kališníci, předreformní protestantská církev, teologicky poměrně blízká katolicismu), a to jako tzv. „suchou mši“. Jednalo se o jakousi rozšířenou formu bohoslužby slova s Vyznáním víry a dalšími prvky, ovšem bez proměňování a přijímání. Proto můžeme u rorátů nalézat i zpěvy označené jako Credo (Věřím). Rorátní mše je mše současně adventní a mariánská. Její hlavní a vlastně jedinou obsahovou náplní je téma Mariina Zvěstování. Odtud pochází i název rorátů, který je úvodním slovem jejich mešního introitu (vstupního zpěvu) „Rorate coeli desuper“ – „Rosu dejte nebesa shůry“. Téma Zvěstování je pak v rorátní liturgii široce rozvíjeno. Tato vlastnost se po II. vatikánském koncilu stala hrobem rorátů. Rorátní mše se svojí monotematicností je v současné době z pochopitelných důvodů neudržitelná jako jediná forma ranní adventní mše. Adventní doba se totiž nemůže omezit pouze na téma Zvěstování. Její skutečnou náplní je především téma Kristova druhého příchodu a rovněž příprava na Kristovo narození (v posledním týdnu před Vánoce).

Rorátní zpěvy

Z hlediska hudební formy jsou roráty souborem zvláštních českých zpěvů, úzce spjatých s liturgií, při níž se mají zpívat. Abych nezabědl do komplikovaných definic, lze říci, že rorátní zpěvy jsou typické střídáním chorálů, tedy rytmicky volných částí, a písní, tedy částí rytmických. Typickým příkladem prvního je zpěv „Mnozí spravedliví“ (má jen jednu sloku, nemá pravidelný rytmus), příkladem druhého například píseň „Co již dávní proroci“ (píseň s pevným rytmickým rámcem a více slokami). Pravidelným střídáním obou typů zpěvů dochází k rozvíjení myšlenky tímto způsobem: sbor zpěvem chorálu myšlenku nadnese, lid ji pak zpěvem písně rozvíjí. Tuto krásnou praxi však v Kancionálu nenajdeme, protože jeho editoři, (respektive editoři předchozích zpěvníků, z nichž Kancionál poničené roráty převzal), většinu chorálních částí vypustili. Takto vydané zbytky rorátních zpěvů už nemůžeme nazývat roráty v pravém slova smyslu, zvlášť když jejich texty i melodie byly podrobeny dalším zásahům. Tím však nechci říci, že by tyto písně nebylo možno zpívat při adventních mších!

Shrnutí

Pokusím se o závěrečné shrnutí. Roráty jsou ve svém vrcholném stupni utrakvistickou liturgií, adventní mariánskou mší, jejichž liturgických textů lze za určitých okolností použít při současné adventní mši. Rorátní zpěvy jsou pak zvláštním souborem zpěvů, jejichž podstatou je střídání chorálních a písňových částí. Dialogem mezi oběma těmito typy zpěvů dochází k postupnému rozvíjení jediné a hlavní myšlenky rorátů – Zvěstování.

Pokud tedy chcete opravdu „rorat“ (účastnit se skutečných rorátů), není to možné zpěvem rorátního repertoáru písní z Kancionálu, protože zde je zásadním způsobem porušena hudební forma rorátů. Jako ideální alternativa Kancionálu se v tomto případě nabízí před několika lety vydaná brožurka Roratae Karmelitánského nakladatelství. Mše, při níž je tento repertoár zpíván, by pak měla mít mariánský adventní formulář, včetně čtení (krásně k tomu poslouží nový misál se třemi mešními formuláři tohoto typu). Neměla by to však být pravidelně jediná adventní mše, které se účastníte, protože poslání adventní liturgie je mnohem širší.

Zda se roráty budou konat opravdu před rozbřeskem, kdy se nejlépe Maria zaskví jako Hvězda jitřní, či budete-li zkřehlí po dlouhých, ale krásných ranních rorátech požívát teplé pivo nebo třeba víno, jako my na Svaté Hoře, není potom už tak podstatné.

Pavel Šmolík

Dobrá kniha

Otfried Preussler: Útěk do Egypta přes Království české
Vyšehrad, Praha, 2008

Jak se může utíkat z Betléma do Egypta přes Království české, napadne nás, když vezmeme do rukou knihu s výše uvedeným titulem. Ono, když je někdo na útěku, tak přece volí co nejkratší cestu, a ne cestu přes půl zeměkoule... Nu což, dobře, Svatá rodina to tedy vzala oklikou... „Cesta z Betléma do Egypta zřejmě tehdy, za oněch svatých dob, vedla přes Království české, napříč přes severní část země, kolem Šluknova, pak Českolipskem, potom kolem Ještěda, ale ne až k němu, dál jizerským a krkonošským podhůřím, chudými kraji, zalidněnými převážně skláři, tkalci a chalupníky, až do blízkosti Trutnova – a nakonec po staré celní silnici přes Žaclěř ven do Slezska, odkud to pak do Egypta už nebývalo příliš daleko“ (s. 7).

Když archanděl Gabriel oznámil svatému Josefovi, aby rychle sbalil „několik věcí pro rodinu, ne příliš mnoho, jen to nejnnutnější, pro každého deku, plénky a prádlo a trochu proviantu na nejbližší dny a ovšem cestovní pasy!“ (s. 9), vydala se tedy Svatá rodina na cestu do Egypta. A protože to není pranic jednoduchého utíkat s Ježíškem a Matkou Boží do Egypta, a ještě přes Království české, vstoupil archanděl Gabriel do osla, aby Josef snad nezabloudil. Když pak Herodovi vojáci hledali po Betlémě novorozeného krále, byla už Svatá rodina šťastně v Lužici. Tu Lucifer vnukl Herodovi myšlenku, že tou dobou se už Svatá rodina bude blížit k českým hranicím a že je tedy nanejvýš vhodné poslat „telegram do Vídně císaři Františku Josefovi“ a zdvořile jej požádat, aby byl „tesař Josef z Nazaretu (...), v případě, že bude procházet územím českým, spolu se ženou a především s dítětem beze všech ohledů zadržen, zatčen a (...) do země židovské policejním postrkem poslán“ (s. 17). A císař František Josef hned posílá na c. k. místodržitelství pro Království české do Prahy nejvyšší depeši a Lucifer sám na její doručení bedlivě dohlíží. Dále už se telefonicky a telegraficky všem c. k. finančně strážným kontrolním okresům sousedícím s Lužicí předává pokyn k zatčení Svaté rodiny. Jenže na hranicích ve Šluknovském výběžku nejen že mají nějaké defekty při telefonním spojení, ale navíc je ten večer zaměstnají pašeráci, kteří někdy pašují povolenou malinovku a někdy zakázaný šnaps. A to se musí prověřit jedinečně ochutnávkou... A tak když svatý Josef drží připravené cestovní pasy a doufá, že nebudou mít těžkosti kvůli tomu, že nemají zapsaného malého Ježíška, kontrola pasů s tou kontrolou pašovaných nápojů se tak protahuje a protahuje. „A i když svatý Josef párkrát zaklepe na okénko, vše je marné“ (s. 38). Tu vidí, jak k nim z druhé strany jede svatý Václav: „U závory zastaví koně, stačí jen malý pokyn ruky, a už se před nimi závora zvedá – a cesta do Čech je otevřená. (...) Ted' seskočí ze sedla a poklekne před“

Jezulátkem a Matkou Boží do sněhu: „Hospodine, pomiluj ny,“ praví (...) a on je prosí o požehnání Páně, a pak jede, v záři a jasu, na koni před nimi, do té stříbrné se třpytící země – až po chvíli dorazí k malému, stranou ležícímu kostelíku nedaleko Svíkořic. Tam už je u portálu očekávají blahoslavení paní Ludmila a Zdislava se svatými Janem Nepomuckým, Prokopem a Vojtěchem (...). Kostelík byl slavnostně osvětlen svíčkami a kahánky, bylo tam útulno a teplo, a jak tam ti vznešení hosté vstoupí, padnou před nimi milí čeští svatí na kolena a hluboce a vroucně se klanějí. A svatý Klemens Maria Hofbauer, jenž byl za mladých let pekařským tovaryšem, podává jim na přivítání chléb a sůl (...). A z kůru zazněla hudba, jako kdyby se všichni ti Brixiové a Bendové, Stamicové a Bibrové a Myslivečkové chtěli nechat slyšet tympány, trubkami a zvukem varhan, a flétnami k tomu a houslemi a klarinety a také jedněmi dudami (...). Na stupních oltáře byl (...) zřízen trůn, a na něm teď sedí Matka Boží s Jezulátkem na klíně (...) a oba mají na hlavách koruny, Matka Boží má velkou, děťátko malou, a obě mají tvar, jak ho známe od Matky Boží v Příbrami nebo od Pražského Jezulátka. (...) Svatým Václavem vyvolávání, předstupují teď veškeri čeští svatí jednotlivě (...). Začíná, jak jinak, svatý Vojtěch (...), který se nechal obléci do svého nejkrásnějšího a nejslavnostnějšího ornátu, který je tak tuhý a těžký zlatem a stříbrem a drahokamy, že mu svatý král Zikmund musí pomoci vstát, ještě než sám, vyvolán k holdování jako druhý, může pokleknout (...). Nyní je na řadě svatý Vít (...). Nato přikračují k holdování bok po boku svatí bratři (...) Cyril a Metoděj (...). Jak se ale (...) pak, s hvězdnou korunou nad hlavou, jako další k oltáři přibližuje svatý Jan z Nepomuku, rozšíří se na chvíli v celém shromáždění hluboké mlčení, takže je zdálky slyšet vody Vltavy (...). Svatý Václav vyvolává svojí vlastní babičku, svatou Ludmilu (...); a protože se od malička učila domácími uměním, přinesla Matce Boží šest plének z nejjemnějšího lnu (...). Ani svatá Zdislava z rodu Berků se neobjevila s prázdnými rukama, přináší totiž něco v zástěře (...) – květy růží (...). Teď jsou vyvoláni tři svatí poustevníci (...) – svatý Vintřír pokládá na oltář misku divokého medu, který sám na daleké Šumavě nasbíral; a svatý Prokop ze Sázavy (...) přináší košík hřbíků a křemeňáků (...); a konečně svatý Ivan (...) připojuje k dárkům džbánky mléka od bílé laně (...). “A když bylo po holdování, Jezulátko „zavírá očička a vděčně pokládá hlavičku na rameno Matky Boží – a už se ponořilo do spánku. Matka Boží odnesla teď Ježíška do sakristie, tam už bylo připraveno lůžko, a paní Ludmila a Zdislava je oba uložily k spánku (...). Venku před kostelními dveřmi hlídal po zbytek noci český lev, ten dvouocasý (...), a vedle něho, po pravé straně, usedla orlice svatého Václava“ (s. 39 – 49).

Pak už se betlémská poutníci odebírají dále do Čech. Mezitím už Lucifer vybral čerta Pospíšila, aby v těle psa Tyrase pomohl strážmistřovi Hawlitschekovi vypraveného místními c. k. úřady k dopadení tří podezřelých osob. Kousek cesty svezou Svatou rodinu vozka, kterému se

předtím převrhl vůz s bednami s porcelánem a asi je všechen rozbitý... V městečku Mimoni nocují betlémská poutníci u Möldnerů, kde se v sednici každoročně staví velký pohyblivý betlém. V hostinci v Mnichově Hradišti si svatý Josef nad pivem povídá s panem kantorem Linkem. Pak Svatou rodinu předjíždí automobil Benz Viktoria. Po odpočinku pod širým nebem se svatí vandrovníci setkávají s Hanni Preibischovou, která si ve svém velkém trápení neví rady, a přenocují v lovecké chatě, kterou obývá lupič Pepek Schmirgel. Za husté chumelenice přicházejí svatí poutníci do Sklenařic, kde jim jistá Fleková odepře přístřeší, ale nakonec je v pastoušce přijmou staří František a Hanka. Kousek cesty doprovází Svatou rodinu Mařenka Tanderlovic a Hubertl, kterému svatý Josef dovolí jet na oslu, zatímco se Matka Boží kousek raději projde. Pak se betlémská poutníci setkají s mocným krkonošským pánem, jehož jméno se ale nesmí vyslovovat (čtenář však nezůstane dlouho na pochybách, o koho se jedná). Ve Valteřicích, kde Svatá rodina nocuje, chtěl svatý Václav usmířit česky mluvícího pana Weishauptla a německy mluvícího pana Bělohávků. V neděli jsou svatí poutníci ve Vrchlabí, a tak se svatý Josef s Matkou Boží vystřídají na mši svaté v místním kostelíku. A v Žaclěři musel archanděl Gabriel předčasně vyjít z osla, jinak by útěk do Egypta mohl ztroskotat. To už je Svatá rodina na samých slezských hranicích, ke kterým se ráno co nejčasněji svatý Josef s Matkou Boží a Božím děťátkem vydají...

A i když někdy byl Hawlitschek s Tyrsem Svaté rodině téměř v patách, přesto se vždycky něco nějak „zvrtilo“, takže betlémská poutníci mohli i bez cestovních pasů, které zůstaly na šluknovských hranicích, pokračovat přes Slezsko dále do Egypta...

Knihu si můžete objednat buď přímo v nakladatelství Vyšehrad www.ivysehrad.cz, nebo v internetovém obchodě na Svaté Hoře <http://shop.svata-hora.cz>. K dostání je rovněž v prodejně knih a poutního zboží na Svaté Hoře.

Jana Hovorková

Rozjímavá modlitba v praxi

Když Bůh „nevyslyší“

I v tomto čísle časopisu se vracíme k praxi rozjímavé modlitby. Pro tentokrát jsme si vybrali čtení z evangelia podle Marka (Mk 16,15-20).

Když se Ježíš naposled zjevil jedenácti apoštolům, řekl jim:

„Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen.

Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: ve jménu mém budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do ruky, a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se.“

Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici. Učedníci pak vyšli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znameními, která je provázela.

Abychom správně chápali Ježíšovo Slovo, potřebujeme světlo Ducha svatého. Měli bychom si dát do souvislostí některé Ježíšovy výroky, abychom zachytili správný význam toho, co Ježíši leží na srdci.

Často se ptáme: „Jak je možné, že nás Bůh nevyslyšel, když jsme se modlili za uzdravení ve jménu Ježíše? Anebo naše víra a vytrvalost je malá?“

Zkušenost prvotní církve říká jasně, že ne každý - byť věřící - dostává dar uzdravovat. „*Jsou rozdílné služby, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech. Každému je dán*

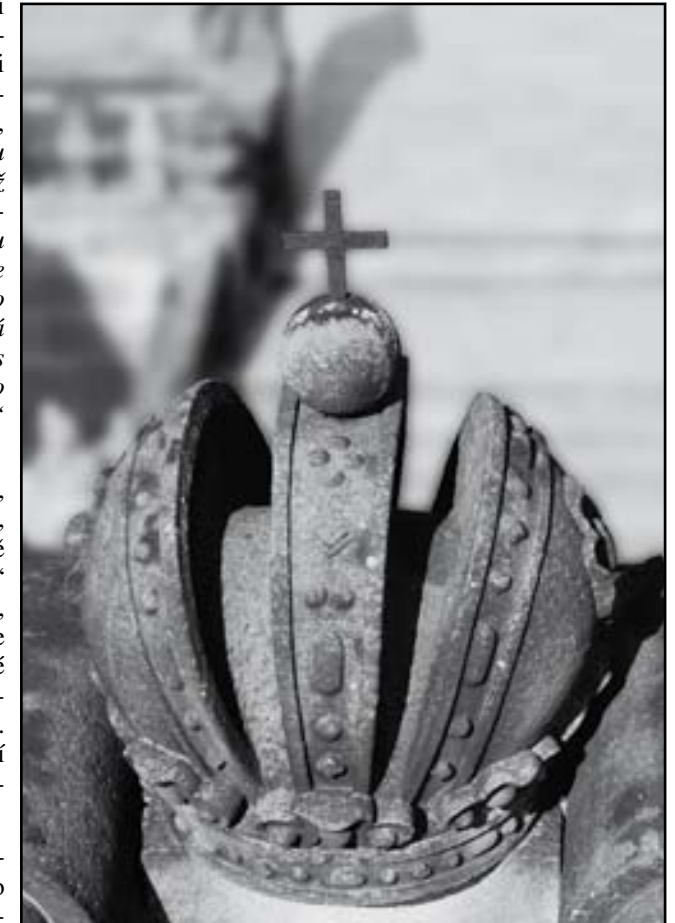

zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v též Duchu, někomu dar uzdravování...“ (1Kor 12,5-9) Boží Slovo nás vyzývá, abychom usilovali o vyšší dary a mnohem vzácnější cestu, kterou apoštol Pavel ve svém listě Korintským vyjádřil hymnem o lásce, která nehledá sebe.

Také těm, kteří byli hladoví po duchovní moci, po zázracích a senzaci; těm, kteří si mysleli, že budou zachráněni množstvím svých skutků, Ježíš řekl: „*Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu nepro-rokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy já prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti‘“ (Mt 7,22-23).*

V první řadě tedy nejde o to, abychom vyháněli demony, uzdravovali a „dělali“ hodně dobra. Pokud „neumíme“ uzdravovat svou modlitbou, ještě to nemusí znamenat, že nemáme v srdci víru. A také to, že někdo dělá zázraky, neznamená, že je blízko Kristu. My lidé totiž i ty nejsvětější věci dokážeme využívat velmi sobeckým způsobem.

Kdo uvěří, bude Kristem vyhánět ze svého srdce a svého okolí zlé duchy - ducha zloby, msty, nenávisti. To nejdůležitější je tedy přebývat s Ježíšem, plánovat se svým Spasitelem, objevovat možnost dělat zázraky všedního dne - darovat úsměv, povzbudit dobrým slovem, obhájit pomlouvaného člověka, vykonat nějaký malý, nenápadný skutek lásky - a vložit do toho lásku celého svého bytí. Pokud to budeme konat s Kristem - a ještě víc - pokud necháme v nás konat samotného Ježíše - druzí budou uzdravováni, budou vymítáni zlí duchové z mezilidských vztahů, žádná špatná nauka neotráví naše srdce.

Pro ilustraci přidám jeden příběh:

Když se Dick Eggers, hluboce věřící člověk oddaný Kristu, dověděl, že jeho syn Tom má rakovinu a že není lidská naděje na vyléčení, zorganizoval s manželkou modlitby za svého syna po všech známých modlitebních společenstvích. A přesto se nemoc zhoršovala, až to Dicka přivedlo k zápasu s Bohem.

Dick vzpomíná, jak seděl v nemocnici u lůžka svého umírajícího syna: „Oči jsem měl zavřeny a tiše jsem plakal. V mysli jsem znovu křičel na Boha. Kde byl a jak mohl toto všechno dopustit. Po tolika letech služby Bohu a jeho lidem a po tolika letech života víry nejsem hoden, aby mi uzdravil syna? Bože, řekl jsi, že miluješ Toma, tak kde je ta tvoje uzdravující láska? Ukaž se. Dlužíš mi to, Bože!“

Když jsem tak v duchu křičel, začal jsem si postupně něco uvědomovat - tichý hlas, téměř nesrozumitelný, šeptal: „Otevři oči!“ To jsem také udělal.

Můj zrak zastřen slzami nakonec začal rozeznávat nemocniční pokoj. Konečně jsem pochopil, čeho jsem svědkem. Byla to přítomnost našeho milujícího Boha v podobě lidí, kteří stáli a klečeli kolem Toma. Co jsem tak chtěl vidět - Boží uzdravující lásku, která by Toma vyléčila - se uskutečňovalo před mým zrakem, jenom ne tak, jak jsem očekával... My všichni jsme byli Božím srdcem, plakali jsme, drželi Toma za ruce, hladili ho, líbali a říkali mu, jak ho máme rádi. Bůh byl přítomen v tomto nemocničním pokoji. Byl prozářen Duchem svatým.“

(podle časopisu Slovo mezi nami - www.cssr.sk/slovo)

P. Josef Michalčík, CSsR

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2009

Podobně jako v letošním roce jsme se i pro nadcházející rok rozhodli nerozlišovat kurzy podle skupin exercitantů, ale tematicky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

- 12. 3. - 15. 3. Exercicie pro zdravotníky - Mons. Aleš Opatrný
- 16. 3. - 18. 3. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
- 7. 5. - 10. 5. Exercicie pro rozvedené (i znovu sezdané) - Mons. Aleš Opatrný
- 24. 5. - 28. 5. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 31. 5. - 5. 6. Exercicie pro varhaníky, hudebníky, zpěváky a kostelní spolupracovníky - P. Oldřich Máša
- 8. 6. - 12. 6. „S našimi národními svěťci“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 15. 6. - 19. 6. „Ježíš uzdravuje“ - P. Josef Michalčík, CSsR
- 20. 7. - 24. 7. Exercicie pro pedagogy, katechety a studenty pedagogických oborů - P. Petr Beneš, CSsR
- 27. 7. - 31. 7. „O modlitbě a vztahu k Bohu“ - P. Roman Janáč, CSsR
- 3. 8. - 7. 8. Exercicie pro pedagogy, katechety a studenty pedagogických oborů - P. Petr Beneš, CSsR
- 31. 8. - 4. 9. „S našimi národními svěťci“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 5. 10. - 9. 10. „Modlitba za uzdravení“ - P. Josef Michalčík, CSsR
- 9. 10. - 11. 10. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
- 1. 11. - 7. 11. „Učednictví“ (exercicie pro kněze) - P. Vojtěch Kodet, O.Carm.
- 15. 11. - 21. 11. „Slovo Boží v životě kněze“ (exercicie pro kněze) - kardinál Miloslav Vlk
- 22. 11. - 28. 11. „Ježíš“ (exercicie pro kněze) - Mons. Karel Herbst
- 29. 11. - 3. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 10. 12. - 13. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 18.00 hodin. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu. **Přihlášky jen písemně:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591, e-mailem: ex.dum@svata-hora.cz nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a poutě

- 13. 12. V 6.00 hodin **ranní roční mše**. Od 9.00 hodin **adventní duchovní obnova: "O Božím Slově"**, vede P. Ondřej Pávek, administrátor katedrál farnosti v Praze, program: katecheze, kající pobožnost, adorace, příležitost ke svátosti smíření, mše svatá v 11.00 hodin, koncert duchovní hudby ve 12.00 hodin
- 20. 12. V 6.00 hodin **ranní roční mše**
- 24. 12. **Štědrý den**. V 6.00 hodin ranní roční mše. Štědrovečerní mše v 16.00 hodin
- 25. 12. **Boží hod vánoční**. Mše svatá v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin
- 26. 12. **Svátek svatého Štěpána**. Mše svatá v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin
- 28. 12. **Svátek Svaté rodiny**
- 31. 12. Ve 22.30 hodin mše svatá na závěr občanského roku
- 1. 1. **Slavnost Matky Boží, Panny Marie**. Mše svatá v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin
- 6. 1. **Slavnost Zjevení Páně (Tří králů)**. Mše svatá v 6.00, 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin
- 11. 1. **Svátek Křtu Páně**
- 21. 1. **104. výročí povýšení Svaté Hory na baziliku**. Mše svatá v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků
- 2. 2. **Svátek Uvedení Páně do chrámu (Hromnice)**. Mše svatá v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
- 25. 2. **Popeleční středa**. Mše svatá v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

- 13. 12. 12.00 **Koncert** v rámci adventní duchovní obnovy - chorální introity adventní doby a varhanní improvizace (gregoriánská schola, Pavel Šmolík - varhany)
- 19. 12. 16.00 **Vernisáž výstavy betlémů**. Při vernisáži vystoupí skupina Salamandr.
- 20. 12. - 4. 1. **Výstava betlémů**. Je otevřena denně od 10.00 do 16.00 hodin v Mníšecké kapli a Svatohorském poutním muzeu.
- 23. 12. 18.00 **Přinesení betlémského světla**
- 24. 12. 16.00 Jakub Jan Ryba: Česká mše vánoční „Hej, mistře“
- 25. 12. 9.00 Johann Zechner: Orgelsolemesse
- 26. 12. 16.30 **Vánoční koncert** Svatohorského chrámového sboru a **prezentace nového CD** se skladbami hranými na nové chórové varhany
- 27. 12. 15.30 **Vánoční hra** o narození Krista Ježíše (Břežnický a rožmitálský divadelní spolek)
- 5. 2. - 7. 2. **Výuka varhanní improvizace**, doprovodu liturgie a základů liturgiky (Pavel Šmolík a další)
- 25. 2. 17.00 Josef Olejník: Mešní proprium

Bohoslužby na Svaté Hoře

Neděle:	6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin	Mše svatá
	12.00 hodin	Řeckokatolická svatá liturgie
	15.00 hodin	Modlitba posvátného růžence
	16.15 hodin	Zpívané nešpory
Pondělí - sobota:	6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin	Mše svatá
	16.30 hodin	Modlitba posvátného růžence
Svátnost smíření:	Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.	
Svátnost křtu:	Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.	
Svátnost manželství:	Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.	

- Ve středu** od 18.00 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.
Ve čtvrtek po odpolední mši svaté je adorace.
V pátek v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
V sobotu po mši svaté v 9.00 hodin je mariánská pobožnost s přednesením zaslaných proseb. Prosbu můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na <http://www.svata-hora.cz> nebo zaslat poštou.
V sobotu po mši svaté v 9.00 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz
V postní době je křížová cesta v pátek od 16.30 hodin a v neděli od 15.00 hodin.
V květnu po odpolední mši svaté je denně kromě čtvrtku a neděle májová pobožnost.
3. neděle v měsíci přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00 hodin; 13.00 - 15.30 hodin

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje:	Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261	Otevírací doba prodejny:	
Odp. osoba:	Martina Jechortová	po - so:	I. - III.: 10 - 15 hodin IV. - V.: 9 - 16 hodin VI. - VIII.: 9 - 17 hodin IX. - X.: 9 - 16 hodin XI. - XII.: 10 - 15 hodin
Tel.:	+420 318 429 943, +420 731 619 800	ne:	I. - XII.: 9 - 17 hodin
Fax:	+420 318 429 934		
E-mail:	prohlidka@svata-hora.cz		
E-shop:	http://shop.svata-hora.cz		

Expozice Svatohorského poutního muzea:

Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny. Vstupné: 10 Kč, v rámci prohlídky zdarma

Průvodcovská služba:

Prohlídka areálu Svaté Hory včetně návštěvy uzavřených prostor s výkladem. V. - IX. v otevírací době expozice a prodejny, IV. a X. o víkendech. Poslední prohlídka začíná hodinu před zavírací dobou. V jiných případech je možné zajistit prohlídku po předchozí domluvě. Prohlídku větších skupin a cizojazyčnou prohlídku (německy, anglicky, italsky, rusky) je nutné objednat písemně, e-mailem nebo faxem.

Prohlídka v češtině: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč, cizojazyčný výklad: 70 Kč / 50 Kč, děti do 6 let zdarma

"Svatá Hora v čase i nad časem":

Zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a návštěvu Svatohorského poutního muzea.

Vstupné: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč

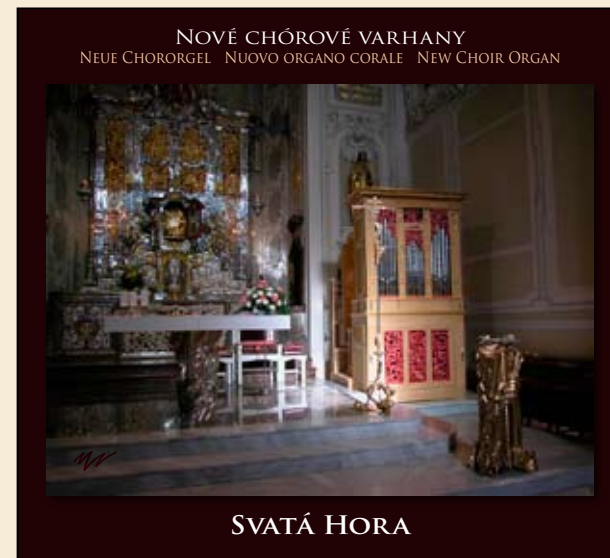
SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II - 591, tel. 318 429 930, fax 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Stanislav Příbýl. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Okénko Matice Svatohorské

V minulém čísle časopisu vám, milí čtenáři, bylo slíbeno překvapení související s nahrávkou CD „Nové chórové varhany na Svaté Hoře“. Tímto malým překvapením, a možná i takovým malým vánočním dárkem, je toto vložené CD, které obsahuje výběr skladeb z nové nahrávky svatohorských chórových varhan. Loni v předvánočním čase se na Svaté Hoře chystalo slavnostní požehnání těchto varhan, které mohly být postaveny díky štědrosti velkých i mnoha drobných dárců. Varhany tak téměř rok slouží doprovodu liturgie jak v bazilice, tak u Korunovačnického oltáře, i koncertní produkci. Je to nástroj, který je předchutí velkých varhan pro kůr v bazilice. Právě na podporu stavby velkých varhan nechala Matice Svatohorská nahrát a vydat i toto nové CD.

Přiložené CD tedy obsahuje výběr některých nahraných skladeb. Jeho plná verze je k dostání jak v síti vydavatelství Arta, tak v prodejně knih a poutního zboží na Svaté Hoře za 299 Kč. Texty knížečky přiložené k CD jsou v češtině, němčině, italštině a angličtině. Zakoupením tohoto CD přispíváte na realizaci projektu stavby velkých varhan pro západní kůr baziliky, které bude stavět Vladimír Šlajch z Borovan a pro které jsou již zakoupeny čtyři největší jazykové rejstříky čítající téměř 200 píšťal.

Na tomto místě bychom chtěli poděkovat všem, kdo se na vydání CD „Nové chórové varhany na Svaté Hoře“ podíleli: především přednímu českému varhaníkovi Jaroslavu Tůmovi a česko-americkému varhannímu virtuosovi Karlu Paukertovi, v jejichž podání byly skladby ve svatohorské bazilice nahrány, zvukovým mistrům Aleši Dvořákovi a Tomáši Zikmundovi a panu Vítězslavu Jandovi z vydavatelství Arta.

Zároveň vás chceme pozvat na prezentaci nového CD, která se uskuteční v rámci vánočního koncertu Svatohorského chrámového sboru na svátek svatého Štěpána 26. prosince 2008 v 16.30 hodin v bazilice. CD představí Jaroslav Tůma.

MATICE SVATOHORSKÁ, OBČANSKÉ SDRUŽENÍ, SVATÁ HORA 591, 261 80 PŘÍBRAM
 TEL.: +420 318 429 939, FAX: +420 318 429 934,
 E-MAIL: MATICE@SVATA-HORA.CZ, [HTTP://WWW.SVATA-HORA.CZ](http://WWW.SVATA-HORA.CZ)

Tvůj je den a tvá je noc,
tys učinil měsíc i slunce.

Tys vymezil všechny
hranice země,
ustanovil jsi léto a zimu.

(Ži 73,16-17)